Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (esimene koda)

26. jaanuar 2017 *

Apellatsioonkaebus — Konkurents — Keelatud kokkulepped — Vannitoaseadmete ja -sisustuse Belgia, Saksamaa, Prantsusmaa, Itaalia, Madalmaade ja Austria turg — Müügihindade kooskõlastamine ja tundliku äriteabe vahetamine — Määrus (EÜ) nr 1/2003 — Artikli 23 lõige 2 — Käibe 10% ülempiir

Kohtuasjas C-618/13 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 26. novembril 2013 esitatud apellatsioonkaebus,

Zucchetti Rubinetteria SpA, asukoht Gozzano (Itaalia), esindajad: *avvocato* M. Condinanzi, *avvocato* P. Ziotti ja *avvocato* N. Vasile,

apellant,

teine menetlusosaline:

Euroopa Komisjon, esindajad: L. Malferrari ja F. Ronkes Agerbeek, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

kostja esimeses kohtuastmes,

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: A. Tizzano, Euroopa Kohtu asepresident esimese koja presidendi ülesannetes, kohtunikud M. Berger, E. Levits, S. Rodin (ettekandja) ja F. Biltgen,

kohtujurist: M. Wathelet,

kohtusekretär: ametnik K. Malacek,

arvestades kirjalikus menetluses ja 10. septembri 2015. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

* * Kohtumenetluse keel: itaalia.

otsuse

1 Zucchetti Rubinetteria SpA palub oma apellatsioonkaebuses tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 16. septembri 2013. aasta otsus Zucchetti Rubinetteria *vs*. komisjon (T-396/10, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus“, EU:T:2013:446), millega see kohus jättis rahuldamata hagi nõudes tühistada apellanti puudutavas osas komisjoni 23. juuni 2010. aasta otsus C (2010) 4185 (lõplik) ELTL artiklis 101 ja EMP lepingu artiklis 53 sätestatud menetluse kohta (Juhtum COMP/39092 – Vannitoaseadmed ja -sisustus) (edaspidi „vaidlusalune otsus“) ning teise võimalusena tühistada selle otsusega talle määratud trahvi summa või vähendada seda.

Õiguslik raamistik

Määrus (EÜ) nr 1/2003

2 Nõukogu 16. detsembri 2002. aasta määruse (EÜ) nr 1/2003 [ELTL] artiklites [101] ja [102] sätestatud konkurentsieeskirjade rakendamise kohta (EÜT 2003, L 1, lk 1; ELT eriväljaanne 08/02, lk 205) artikli 23 lõigetes 2 ja 3 on ette nähtud:

„2. Komisjon võib oma otsusega määrata ettevõtjatele ja ettevõtjate ühendustele trahve, kui need tahtlikult või ettevaatamatuse tõttu:

a) rikuvad [ELTL] artiklit [101] või [102] […]

[…]

Ühegi rikkumises osalenud ettevõtja ja ettevõtjate ühenduse puhul ei tohi trahv ületada 10% selle eelmise majandusaasta kogukäibest.

[…]

3. Trahvisumma määramisel võetakse arvesse nii rikkumise raskust kui ka kestust.“

3 Määruse artiklis 31 on ette nähtud:

„Euroopa Kohtul on täielik pädevus läbi vaadata otsused, millega komisjon on määranud trahvid või karistusmaksed. Euroopa Kohus võib määratud trahvi või karistusmakse tühistada, seda vähendada või suurendada.“

2006. aasta suunised

4 Suuniste määruse nr 1/2003 artikli 23 lõike 2 punkti a kohaselt määratavate trahvide arvutamise meetodi kohta (ELT 2006, C 210, lk 2; edaspidi „2006. aasta suunised“) punktis 2 on trahvisumma kindlaksmääramise kohta märgitud, et „arvesse [tuleb võtta] rikkumise raskust ja kestust“ ning et määratav trahv [ei tohi] ületada määruse (EÜ) nr 1/2003 artikli 23 lõike 2 teises ja kolmandas lõigus osutatud piirmäära“.

5 2006. aasta suuniste punktides 19, 21, 23, 29 ja 37 on märgitud:

„19. Trahvi põhisumma arvutatakse osakaaluna müügiväärtusest. Osakaal saadakse rikkumise raskusastme korrutamisel aastate hulgaga, mil rikkumine aset leidis.

[...]

21. Üldiselt määratakse osakaal maksimaalselt 30% müügiväärtusest.

[...]

23. Hindade määramise […] horisontaalkokkulepped, […] mis on üldjuhul salajased, on juba oma olemuselt kõige tõsisemad konkurentsipiirangud. Konkurentsipoliitika seisukohast karistatakse selle eest karmilt. Seepärast on nimetatud rikkumiste puhul kasutatav osakaal üldjuhul astmestiku kõrgemal tasemel.

[...]

29. Trahvi põhisummat võidakse vähendada, kui komisjon leiab järgmisi kergendavaid asjaolusid:

[...]

— ajaomane ettevõtja esitab tõendid selle kohta, et tema osalemine rikkumises on sisuliselt tühine ning tõestab, et ajal, mil ta oli rikkumist kujutavate kokkulepete osaline, ta tegelikult kokkuleppeid ei täitnud, käitudes turul konkurentsi soodustavalt. [...]

[...]

37. Kuigi käesolevates suunistes kirjeldatakse trahvide määramise üldmeetodit, võib konkreetse juhtumi eripäradest või teataval tasemel hoiatava mõju tagamisest tingituna olla õigustatud nimetatud meetodist või punktis 21 sätestatud piiridest loobumine.“

Vaidluse taust ja vaidlusalune otsus

6 Vaidluse taust on välja toodud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 1–11 ja selle võib kokku võtta alljärgnevalt.

7 Apellant on Itaalia ettevõtja, kes valmistab ja turustab üksnes kraane ja toruliitmikke.

8 Vaidlusaluses otsuses tuvastas komisjon ELTL artikli 101 lõike 1 ja 2. mai 1992. aasta Euroopa Majanduspiirkonna lepingu (EÜT 1994, L 1, lk 3; ELT eriväljaanne 11/52, lk 3) artikli 53 rikkumise vannitoaseadmete ja -sisustuse sektoris. Rikkumine, milles osalesid 17 ettevõtjat, pandi toime eri perioodidel ajavahemikus 16. oktoobrist 1992 kuni 9. novembrini 2004 ja toimus konkurentsivastaste kokkulepete või kooskõlastatud tegevuse vormis Belgia, Saksamaa, Prantsusmaa, Itaalia, Madalmaade ja Austria territooriumil.

9 Täpsemalt märkis komisjon vaidlusaluses otsuses, et tuvastatud rikkumine seisnes esiteks vannitoaseadmete ja -sisustuse tootjate poolt iga-aastase hinnatõusu ja muude hinnategurite kooskõlastamises regulaarsetel koosolekutel riiklikes kutseühendustes, teiseks hindade kindlaksmääramises või kooskõlastamises selliste konkreetsete sündmuste korral, nagu toorainehinna suurenemine, euro kasutuselevõtt ja maanteemaksu kehtestamine ning kolmandaks tundliku äriteabe avaldamises ja vahetamises. Lisaks tuvastas komisjon, et hindade kindlaksmääramine vannitoaseadmete ja -sisustuse sektoris toimus iga-aastase tsüklina. Selles kontekstis kehtestasid tootjad hinnaskaalad, mis tavaliselt kehtisid terve aasta ning mida kasutati ärisuhete alusena hulgimüüjatega.

10 Keelatud kokkuleppega seotud tooted on vannitoaseadmed ja -sisustus, mis kuuluvad ühte järgmisest kolmest tootealamrühmast: kraanid ja toruliitmikud, dušikabiinid ja lisaseadmed ning keraamilised tooted (edaspidi „kolm tootealamrühma“).

11 Täpsemalt Itaalias toime pandud konkurentsivastane tegevus viidi ellu kahes mitteametlikus rühmas. Esimese rühma nimetusega „Euroitalia“ moodustasid ettevõtjad, sealhulgas apellant, kes kohtusid kaks kuni kolm korda aastas ajavahemikus 1992. aasta juulist 2004. aasta oktoobrini. Selles rühmas, mis moodustati siis, kui Saksa tootjad Itaalia turule tulid, puudutas teabevahetus mitte ainult kraane ja toruliitmikke, vaid ka keraamilisi tooteid. Teine ettevõtjate mitteametlik rühm nimetusega „Michelangelo“ hõlmas samuti apellanti ja tuli kokku mitmel korral ajavahemikus 1995. aasta lõpust või 1996. aasta algusest kuni 25. juulini 2003. Nendel koosolekutel oli arutelude teemaks laias valikus sanitaartooted, eelkõige kraanid ja toruliitmikud ning keraamilised tooted.

12 Komisjon märkis apellandi osalemise kohta nendes kahes mitteametlikus rühmas, et kuigi apellant vaidleb vastu asjaomase tegevuse õiguslikule kvalifitseerimisele keelatud kokkuleppeks, möönab ta siiski, et ta osales oma konkurentidega kohatutes aruteludes. Olenemata sellest, kas apellant hinnatõususid kohaldas või mitte, oli tal koosolekute organiseerimisel ja nendel toimunud aruteludes aktiivne roll.

13 Mis puudutab asjaomaste ettevõtjate osalemist tuvastatud rikkumises, siis asus komisjon seisukohale, et ei olnud piisavaid tõendeid, mis võimaldaksid järeldada, et apellandid ja muud Itaalia ettevõtjad, kes osalesid Euroitalia ja Michelangelo koosolekutel, olid teadlikud tervikplaanist.

14 Komisjon tuvastas seetõttu vaidlusaluse otsuse artikli 1 lõike 5 punktis 18, et apellant osales vannitoaseadmete ja -sisustusega seotud rikkumises Itaalia territooriumil ajavahemikus 16. oktoobrist 1992 kuni 9. novembrini 2004.

15 Vaidlusaluse otsuse artikli 2 lõike 17 kohaselt määras komisjon apellandile trahvi summas 3 996 000 eurot.

16 Komisjon arvutas selle trahvi 2006. aasta suuniste alusel.

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

17 Apellant esitas hagi, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 8. septembril 2010, paludes tühistada vaidlusalune otsus teda puudutavas osas ning teise võimalusena vähendada talle määratud trahvi.

18 Hagi põhjendamiseks esitas ta kolm väidet, mille kohaselt on esiteks komisjon teinud vigu asjaomase turu määratlemisel, teiseks on komisjon vääralt asunud seisukohale, et kõnealune tegevus kujutab endast ELTL artikli 101 rikkumist, ja kolmandaks on komisjon teinud vigu ja toime pannud rikkumisi trahvisumma arvutamisel.

19 Otsustades esiteks nõude üle tühistada vaidlusalune otsus apellanti puudutavas osas, lükkas Üldkohus need väited tagasi, välja arvatud kolmanda väite üks osa, mis puudutas komisjoni põhjenduskäiku „rikkumise raskuse“ ja „lisasumma“ koefitsientide kohaldamise kohta. Sellega seoses tõdes Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 119, et komisjon on teinud kaks hindamisviga, võttes „rikkumise raskuse“ ja „lisasumma“ 15% koefitsientide kohaldamisel aluseks asjaolu, et apellant osales ühes rikkumises, mis hõlmas kuue liikmesriigi territooriumi ja kolme tootealamrühma.

20 Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 138–140 leidis Üldkohus siiski, et need hindamisvead ei too kaasa vaidlusaluse otsuse nende artiklite tühistamist, mida on silmas peetud selle otsuse osalise tühistamise nõudes.

21 Seetõttu jättis ta vaidlustatud kohtuotsuse punktis 141 selle nõude rahuldamata.

22 Mis puudutab teiseks teise võimalusena esitatud nõuet tühistada apellandile määratud trahv või vähendada seda, siis jättis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 152 ka selle nõude rahuldamata.

23 Sellega seoses leidis ta täielikku pädevust teostades, et vaatamata selle kohtuotsuse punktis 119 tuvastatud komisjoni vigadele, olid „rikkumise raskuse“ ja „lisasumma“ 15% koefitsiendid juhtumi olulisi asjaolusid arvestades täiesti põhjendatud.

24 Seetõttu jättis Üldkohus hagi tervikuna rahuldamata.

Poolte nõuded

25 Apellant palub Euroopa Kohtul:

— tühistada vaidlustatud kohtuotsus osas, milles Üldkohus jättis hagi rahuldamata;

— tühistada või vähendada trahvi täieliku pädevuse raames, tehes samas kohtuasjas lõpliku otsuse, ja

— mõista kohtukulud välja komisjonilt.

26 Komisjon palub Euroopa Kohtul:

— jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ja

— mõista kohtukulud välja apellandilt.

Apellatsioonkaebus

27 Apellatsioonkaebuse põhjendamiseks esitab apellant kaks väidet. Esimese väite kohaselt on talle määratud trahvi arvutamisel rikutud liidu õigust. Teise väite kohaselt ei võtnud Üldkohus selle trahvi arvutamisel arvesse kergendavaid asjaolusid.

Esimene väide

Poolte argumendid

28 Esimeses väites, mis puudutab vaidlustatud kohtuotsuse punkte 118, 120–124, 127 ja 128, väidab apellant, et Üldkohus on talle määratud trahvi arvutuse kontrollimisel rikkunud liidu õigust, esiteks hinnates vääralt rikkumise raskust ning teiseks rikkudes menetluse võistlevust ja põhjendamiskohustust. Konkreetsemalt rikkus Üldkohus määruse nr 1/2003 artikli 23 lõikeid 2 ja 3 ning kartellivastase võitluse valdkonnas karistuste kohaldamisel isikliku vastutuse, proportsionaalsuse ja võrdse kohtlemise põhimõtteid.

29 Apellant väidab, et Üldkohus kinnitas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 118 teesi, mille kohaselt kõnealust kuue liikmesriigi territooriumi ja kolme toote alamrühma hõlmavat rikkumist ei saa pidada sama raskeks kui rikkumist, mis on toime pandud üheainsa liikmesriigi territooriumil ja mis puudutab kahte tootealamrühma. Üldkohus meenutas lisaks põhjendatult vaidlustatud kohtuotsuse punktides 120, 127 ja 128 proportsionaalsuse ja võrdse kohtlemise põhimõtete ulatust. Nende kinnituste alusel oleks Üldkohus pidanud täieliku pädevuse raames vähendama määratud trahvi, et võtta arvesse etteheidetavas rikkumises apellandi osalemise väiksemat raskust. Kuid Üldkohus tõdes vaidlustatud kohtuotsuse punktis 119, et komisjon tegi „rikkumise raskuse“ ja „lisasumma“ koefitsientide analüüsimisel kaks hindamisviga, ning kinnitas seejärel trahvisummat; see on seega täiesti ebaloogiline ja kohtuotsuse põhjendastega vastuolus.

30 Lisaks rikub selline põhjenduskäik proportsionaalsuse, võrdse kohtlemise ja karistuste individuaalsuse põhimõtet eelkõige võrreldes nende Itaaliast väljaspool asuvate ettevõtjate tegevusega, kellele kohaldati sama 15% koefitsienti, kuid kes rikkusid konkurentsieeskirju kuue asjaomase liikmesriigi territooriumil ja seoses kolme tootealamrühmaga.

31 Komisjon leiab kõigepealt, et esimene väide on vastuvõetamatu, kuna apellant ei kritiseeri vaidlustatud kohtuotsuse seda osa, kus Üldkohus trahvi täieliku pädevuse raames uuesti arvutas. Ometi on see osa käesoleva apellatsioonkaebuse seisukohalt ainus asjassepuutuv osa. Apellant viitas ainult kohtuotsuse nendele punktidele, mis puudutavad üksnes seaduslikkuse kontrolli. Lisaks jääb ebaselgelt õigusnormi rikkumine, mille Üldkohus olevat täieliku pädevuse raames toime pani. Apellant viitab proportsionaalsuse, võrdse kohtlemise ja karistuste individuaalsuse põhimõtetele abstraktselt ja üldiselt. Kuid selleks, et apellatsioonkaebus oleks vastuvõetav, tuleb selles täpselt ära märkida tühistamisnõude põhjendamiseks esitatavad õiguslikud argumendid. Pealegi tuleneb kohtupraktikast, et Euroopa Kohus ei saa astuda Üldkohtu asemele ja otsustada täieliku pädevuse raames trahvisumma üle, välja arvatud juhul, kui see summa ei ole mitte ainult sobimatu, vaid ka niivõrd ülemäärane, et see on ebaproportsionaalne.

32 Selle väite sisu osas väidab komisjon teise võimalusena, et Üldkohus analüüsis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 146–150 üksikasjalikult kõiki põhjusi, mille tõttu ta määras käesolevas asjas rikkumise raskuse ja lisasumma koefitsiendiks 15%.

33 Täpsemalt toonitab komisjon, et 15% koefitsient on kõnealuse rikkumise liigi puhul minimaalne koefitsient. Sellega seoses lisab ta siiski sisuliselt, et vastupidi sellele, mida näib leidvat Üldkohus, ei ole sellise rikkumise raskus tingimata erinev, kui keelatud kokkulepe puudutab kahte või kolme tootealamrühma või kuut, mitte ühtainsat liikmesriiki, kuna tegemist on raske rikkumisega ELTL artikli 101 eesmärgi seisukohast, mille eesmärk on kaitsta ka konkurentsi kui sellist. Veel tõdeb komisjon, et erinevused, millele viitab Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 114 ühelt poolt apellandi, kes osales rikkumises ainult Itaalias ja ainult seoses kahega kolmest tootealamrühmast, ning teiselt poolt keelatud kokkuleppe teiste liikmete vahel, kes osalesid selles rikkumises kuue liikmesriigi territooriumil ja seoses kolme tootealamrühmaga, kajastusid juba käibe eri väärtustes, mis on trahvi arvutamise aluseks. Lisaks ei olnud apellandi roll teisejärguline. Tema osalemine rikkumises kestis 12 aastat ning tegureid nagu Itaalia elanike arv ja sisemajanduse koguprodukt (SKP) võeti trahvi arvutamisel nõuetekohaselt arvesse. Järelikult ei ole võrdse kohtlemise põhimõtet rikutud.

34 Apellant ei saa igal juhul enda kasuks tugineda võimalikule õigusrikkumisele, mis trahvi arvutamisel pandi toime keelatud kokkuleppe teiste osaliste suhtes.

Euroopa Kohtu hinnang

35 Kõigepealt tuleb tagasi lükata komisjoni esitatud vastuvõetamatuse väide.

36 Nimelt nähtub menetlusdokumentidest, et Zucchetti Rubinetteria väidab sisuliselt, et Üldkohus rikkus proportsionaalsuse, võrdse kohtlemise ja karistuste individuaalsuse põhimõtteid, kuna ta ei määranud uut trahvisummat, olles vaidlustatud kohtuotsuse punktis 119 tõdenud, et komisjon on trahvi arvutamisel teinud kaks hindamisviga. Seega võimaldab apellatsioonkaebus selgelt ja piisavalt täpselt kindlaks teha vaidlustatud kohtuotsuses sisalduva õigusnormi rikkumise.

37 Järelikult on esimene väide vastuvõetav.

38 Mis puudutab esimese väite sisu, mille kohaselt on Üldkohus trahvisumma arvutamisel rikkunud isikliku vastutuse, proportsionaalsuse ja võrdse kohtlemise põhimõtteid, siis tuleb kõigepealt esiteks meenutada, et võrdse kohtlemise põhimõte on liidu õiguse üldpõhimõte, mida käsitlevad Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklid 20 ja 21. Väljakujunenud kohtupraktikast nähtub, et kõnealune

põhimõte nõuab, et sarnaseid olukordi ei käsitletaks erinevalt ja erinevaid olukordi ei käsitletaks ühtemoodi, välja arvatud juhul, kui see on objektiivselt põhjendatud. Teiseks nähtub väljakujunenud kohtupraktikast samuti, et trahvide suuruse kindlaksmääramisel ei või erinevate arvutusmeetodite kohaldamine kaasa tuua ELTL artikli 101 lõikega 1 vastuolus olevas kokkuleppes või kooskõlastatud tegevuses osalenud ettevõtjate diskrimineerimist. Kolmandaks on Euroopa Kohus aga korduvalt leidnud, et komisjoni varasem otsustuspraktika ei ole konkurentsi valdkonnas trahvide määramise õiguslikuks raamistikuks ja et otsused, mis on tehtud teistes asjades, on diskrimineerimise esinemise küsimuses puhtalt informatiivset laadi (vt selle kohta kohtuotsus, 11.7.2013, Ziegler *vs.* komisjon, C-439/11 P, EU:C:2013:513, punktid 132–134).

39 Väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb, et esiteks hõlmab ELTL artikli 105 lõikes 1 ja artiklis 106 komisjonile pandud järelevalveülesanne nii kohustust uurida ja karistada üksikuid rikkumisi kui ka kohustust juurutada üldist poliitikat konkurentsiõiguses aluslepingus kehtestatud normide kohaldamiseks ning suunata vastavalt ettevõtjate käitumist. Konkurentsipoliitikat iseloomustab komisjoni ulatuslik kaalutlusõigus eelkõige trahvisummade kindlaksmääramise osas (vt selle kohta kohtuotsus, 28.6.2005, Dansk Rørindustri jt *vs.* komisjon, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P – C-208/02 P ja C-213/02 P, EU:C:2005:408, punktid 170 ja 172).

40 Teiseks tuleb rikkumise raskusastme kindlaksmääramisel arvesse võtta rikkumise raskust ja kestust, millest tulenevalt tuleb arvesse võtta süüks pandud tegevuse õiguslikku ja majanduslikku konteksti, konkurentsipiirangute laadi ning asjaomaste ettevõtjate arvu ja suurust (vt selle kohta kohtuotsus, 16.12.1975, Suiker Unie jt *vs.* komisjon, 40/73–48/73, 50/73, 54/73–56/73, 111/73, 113/73 ja 114/73, EU:C:1975:174, punkt 612).

41 Kolmandaks tuleb arvesse võtta kõiki asjaolusid, mis võivad rikkumiste raskusastme hindamisel arvesse tulla, ning ettevõtja käitumist haldusmenetluses (kohtuotsus, 11.1.1990, Sandoz prodotti farmaceutici *vs.* komisjon, C-277/87, EU:C:1990:6, punkt 27).

42 Neljandaks tuleb rikkumise raskusastme hindamisel arvesse võtta suurt hulka selliseid tegureid, mille laad ja tähtsus erinevad sõltuvalt rikkumise liigist ja asjaomase rikkumise eriomastest asjaoludest. Nende tegurite hulka võivad olenevalt olukorrast kuuluda iga ettevõtja käitumine, iga ettevõtja roll kartellikokkuleppe sõlmimisel, rikkumise esemeks oleva kauba hulk ja väärtus, ettevõtja suurus ja majanduslik võimsus ja seega mõju, mida see ettevõtja võis turule avaldada (vt selle kohta kohtuotsused, 7.6.1983, Musique Diffusion française jt *vs.* komisjon, 100/80–103/80, EU:C:1983:158, punkt 120; 9.11.1983, Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin *vs.* komisjon, 322/81, EU:C:1983:313, punkt 111, ning 11.7.2013, Gosselin Group *vs.* komisjon, C-429/11 P, ei avaldata, EU:C:2013:463, punktid 89 ja 90).

43 Ainult juhul, kui Euroopa Kohus leiab, et karistuse määr ei ole mitte ainult sobimatu, vaid ka niivõrd ülemäärane, et see on ebaproportsionaalne, tuleb tal tuvastada, et Üldkohus on rikkunud õigusnormi trahvisumma sobimatuse tõttu (kohtuotsus, 22.11.2012, E.ON Energie *vs.* komisjon, C-89/11 P, EU:C:2012:738, punkt 126).

44 Käesolevas asjas analüüsis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 145–150 järeldusi, mis tuleb teha kohtuotsuse punktis 119 sisalduvast tõdemusest, mille kohaselt asus komisjon trahvisumma arvutamisel ebaõigele seisukohale, et apellant osales etteheidetavas rikkumises kuue liikmesriigi territooriumil ja seoses kolme tootealamrühmaga, ning tegi kaks hindamisviga, võttes sellise osalemise „rikkumise raskuse“ ja „lisasumma“ 15% koefitsientide aluseks.

45 Üldkohus märkis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 145 kõigepealt, et täieliku pädevuse teostamisel juhindub ta 2006. aasta suunistest. Seejärel meenutas Üldkohus kohtuotsuse punktis 146, et kõnealuse rikkumise liigile kohaldatavad koefitsiendid vahemikus 0%–30% „rikkumise raskuse“ koefitsiendi puhul ja vahemikus 15%–25% „lisasumma“ koefitsiendi puhul on kooskõlas proportsionaalsuse põhimõttega. Viimaseks leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 147, milles sisuliselt korratakse

kohtuotsuse punktides 118 ja 128 tehtud järeldusi, et kuues liikmesriigis kolme tootealamrühma hõlmav rikkumine on oma geograafilise ulatuse ja tootealamrühmade arvu tõttu raskem rikkumisest, milles apellant osales.

46 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 148 märkis Üldkohus, et see, et kuue liikmesriigi territooriumi ja kolme tootealamrühma hõlmavas rikkumises osalenud ettevõtjatele oleks tulnud määrata trahv, mis on arvutatud kõrgemate „rikkumise raskuse“ ja „lisasumma“ koefitsientide alusel kui apellandi karistamiseks kasutatud koefitsiendid, ei põhjenda seda, et Üldkohus määrab viimasele täieliku pädevuse raames trahvi, mille suurus ei ole arvestades rikkumist, milles ta osales, piisavalt hoiatav. Üldkohus asus kohtuotsuse punktis 149 nimelt seisukohale, et „rikkumise raskuse“ ja „lisasumma“ 15% koefitsiendid on sobivad kohtuotsuse punktis 148 sisalduva järelduse ja 2006. aasta suuniste seisukohalt.

47 Nagu väidab sisuliselt komisjon, tuleb selles suhtes märkida, et eelkõige vaidlustatud kohtuotsuse punktides 118 ja 128 ning punktides 147 ja 148 esitatud põhjendused, mille kohaselt esiteks tuleb kolme tootealamrühma ja kuue liikmesriigi territooriumi hõlmavat rikkumist pidada raskemaks kui rikkumist, milles apellant osales ja mis on toime pandud ühe liikmesriigi territooriumil ja hõlmas ainult kahte tootealamrühma, ning teiseks oleks esimeses rikkumises osalenud ettevõtjatele tulnud ainuüksi seetõttu määrata trahv, mis on arvutatud apellandile kohaldatud „rikkumise raskuse“ ja „lisasumma“ koefitsientidest kõrgemate koefitsientide alusel, rikuvad õigusnormi.

48 Nimelt kuigi rikkumise raskuse hindamisel ja seejärel määratava trahvisumma kindlaksmääramisel võidakse arvesse võtta muu hulgas rikkumise geograafilist ulatust ja rikkumisega hõlmatud toodete arvu, siis ainuüksi see, et rikkumine hõlmab teisest rikkumisest ulatuslikumat geograafilist ala ja suuremat arvu tooteid, ei tähenda tingimata, et esimene rikkumine tuleb tervikuna ja eelkõige selle laadi arvestades kvalifitseerida teisest raskemaks ja et see põhjendab kõrgemate „rikkumise raskuse“ ja „lisasumma“ koefitsientide määramist kui need, mis võeti aluseks teise rikkumise eest määratava trahvi arvutamisel (vt selle kohta kohtuotsus, 10.7.2014, Telefónica ja Telefónica de España *vs*. komisjon, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, punkt 178).

49 Olgu siiski meenutatud, et kui Üldkohtu otsuse põhjendustest ilmneb liidu õiguse rikkumine, kuid resolutsioon on muude õiguslike asjaoludega põhjendatud, siis ei saa selline rikkumine kaasa tuua otsuse tühistamist ja põhjendused tuleb asendada (vt selle kohta kohtuotsused, 9.6.1992, Lestelle *vs*. komisjon, C-30/91 P, EU:C:1992:252, punkt 28, ning 9.9.2008, FIAMM jt *vs*. nõukogu ja komisjon, C-120/06 P ja C-121/06 P, EU:C:2008:476, punkt 187 ja seal viidatud kohtupraktika).

50 Järelikult tuleb kindlaks teha, kas Üldkohtu toime pandud õigusnormi rikkumine võib kaasa tuua vaidlustatud kohtuotsuse tühistamise.

51 Selles suhtes olgu meenutatud, et trahvi põhisumma hõlmab rikkumise raskusel põhinevat summat ja lisasummat.

52 Rikkumise raskusel põhinev summa määratakse kindlaks protsendi alusel, mis on 0%–30% ettevõtja asjaomasest müügiväärtusest keelatud kokkuleppes osalemise viimasel aastal. Seetõttu on müügiväärtus etteheidetavas rikkumises osalenud iga ettevõtja puhul erinev.

53 Seega leidis komisjon vaidlusaluse otsuse põhjenduses 1220 õigesti, et „rikkumise raskuse“ koefitsiendi kindlaksmääramisel tuleb arvesse võtta eelkõige etteheidetava rikkumise laadi.

54 Ent nagu rõhutas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 104, on keelatud kokkulepe, mille eesmärk on hindade kooskõlastamine, juba oma olemuselt kõige tõsisem konkurentsipiirang. Järelkult ei saa komisjonile ja Üldkohtule ette heita õigusnormide rikkumist seetõttu, et nad kehtestasid niisuguse rikkumise eest „rikkumise raskuse“ koefitsiendiks 15% ja leidsid, et see määr oli kooskõlas proportsionaalsuse põhimõttega.

55 Mis puutub „lisasumma“ koefitsienti, siis nagu märkis komisjon vaidlusaluse otsuse põhjendustes 1224 ja 1225, on 15% koefitsient 2006. aasta suunistes ette nähtud madalaim määr. Järelikult on kehtestatud määr suunistes ette nähtud skaala seisukohalt apellandile soodsaim võimalik.

56 Euroopa Kohtu praktikast nähtub veel, et võrdse kohtlemise põhimõtte alusel trahvisumma osas nõutav ettevõtjate eristamine, arvestades komisjonile trahvisumma arvutamisel antud ulatuslikku kaalutlusõigust, ei pea tingimata toimuma „rikkumise raskuse“ ja „lisasumma“ koefitsientide kindlaksmääramisel, vaid ettevõtjate erinevusi ja neile omaseid asjaolusid võib olenevalt olukorrast arvesse võtta mõnes muus trahvi arvutamise staadiumis, näiteks 2006. aasta suuniste punktide 28 ja 29 alusel kergendavate ja raskendavate asjaolude alusel põhisumma kohandamisel (vt selle kohta kohtuotsused, 11.7.2013, Gosselin Group *vs.* komisjon, C-429/11 P, ei avaldata, EU:C:2013:463, punktid 96–100, ning 11.7.2013, Team Relocations jt *vs.* komisjon, C-444/11 P, ei avaldata, EU:C:2013:464, punktid 104 ja 105), või trahvi põhisumma arvutamisel arvesse võetava müügiväärtuse raames, kuna vastavalt 2006. aasta suuniste punktile 13 kajastab müügiväärtus iga osaleva ettevõtja rikkumises osalemise ulatust.

57 Nimelt, nagu Euroopa Kohus on juba tõdenud, on viimati nimetatud punkti eesmärk ettevõtjale määratava trahvi arvutamisel lähtuda summast, mis kajastab rikkumise majanduslikku tähtsust ja ettevõtja osakaalu rikkumises (vt kohtuotsus, 11.7.2013, Team Relocations jt *vs.* komisjon, C-444/11 P, ei avaldata, EU:C:2013:464, punkt 76).

58 Kuna vaidlust ei ole selles, et nagu nähtub vaidlusaluse otsuse põhjendusest 1219, määrati apellandile määratud trahvi põhisumma kindlaks müügiväärtuse alusel, mille apellant sai Itaalia territooriumil, siis võis Üldkohus järelikult võrdse kohtlemise põhimõtet rikkumata apellandile määratava trahvi arvutamisel vaidlustatud kohtuotsuse punktis 149 „rikkumise raskuse“ ja „lisasumma“ koefitsientideks määrata 15%, mis on sama kui kolme tootealamrühma ja kuut liikmesriiki hõlmanud rikkumises osalenud ettevõtjate puhul.

59 Seega tuleb põhjenduste asendamisega lükata tagasi argument, mille kohaselt ei teinud Üldkohus mingeid järeldusi vaidlustatud kohtuotsuse punktis 119 tehtud kaalutlustest ning rikkus proportsionaalsuse ja võrdse kohtlemise põhimõtteid.

60 Eeltoodud kaalutlustest tuleneb, et esimene väide tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Teine väide

Poolte argumendid

61 Teises väites kinnitab apellant sisuliselt, et põhjendused, mille alusel Üldkohus lükkas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 150 tagasi argumendid, mille ta esitas seoses komisjoni keeldumisega vähendada 2006. aasta suuniste punkti 29 kohaselt trahvi tema väikese rolli tõttu rikkumises, on väärad.

62 Selles suhtes leidis Üldkohus vääralt, et apellant ei tõendanud, et tal oli rikkumises väike roll, sest komisjon ise möönis vaidlusaluses otsuses teatavate teiste ettevõtjate keskset rolli tuvastatud õigusvastases tegevuses. Vastupidi komisjoni ja Üldkohtu kinnitatule ei kajastu apellandi erinev või väike roll ega rikkumises osalemise erinev raskusaste asjaomaste toodete müügiväärtuses, mis võeti talle määratud trahvi arvutamisel aluseks, kuna müügiväärtus on pelgalt ühe kvantitatiivse parameetri väljendus, millel ei ole mingit ettevõtjate tegevuse kvalifitseerivat väärtust.

63 Seetõttu on apellant seisukohal, et kuna komisjon ja Üldkohus käsitlesid ühtemoodi tegelikkuses täiesti erinevaid olukordi, sest tema rolli salajases kokkuleppes ei saa samastada muude ettevõtjate omaga, kes asjassepuutuvale tegevusele aluse panid, on selgelt rikutud võrdse kohtlemise ja isikliku vastutuse põhimõtteid.

64 Komisjoni arvates tuleb teine väide tagasi lükata vastuvõetamatuse või tulemusetuse tõttu. See väide puudutab ainult punktfaktilisi küsimusi ja sellega püütakse saavutada ainult asjaoludele antud hinnangu ümberhindamist. Apellant ei selgitanud kusagil, kuidas Üldkohus asjaolusid moonutas, nagu apellant näib väitvat. Igal juhul on väide liiga ebaselge ja ebatäpne, et see oleks vastuvõetav.

65 Mis puudutab teise võimalusena teise väite sisu, siis märgib komisjon, et Üldkohus tõdes pärast vaidlusaluse otsuse analüüsimist vaidlustatud kohtuotsuse punktides 133–140 ja 150, et apellandi puhul ei esinenud ühtegi kergendavat asjaolu. Samuti ei ole selliste asjaolude arvessevõtmine automaatne ja apellant ei esitanud tõendeid oma teesi põhjendamiseks, mille kohaselt oli tal keelatud kokkuleppes passiivne ja käsutäitja roll. Igal juhul ei ole võimalik väita, et apellandil oli passiivne roll, kuna ta osales konkurentsivastases tegevuses pidevalt ja väga järjekindlalt ja et nagu tõdes Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 52 ja järgmistes punktides, sai apellant kasu keelatud kokkuleppe teistelt osalistelt saadud teabest.

66 Lisaks märgib komisjon, et isegi kui apellandi argumentatsioon oleks põhjendatud, oleks see igal juhul tulemusetu, sest kui apellandile oleks kohaldatud 14% koefitsienti, ei oleks talle määratud trahvi vähendatud, kuna selle koefitsiendi alusel arvutatud trahvisumma oleks igal juhul olnud apellandi käibe 10% ülemmäärast suurem.

Euroopa Kohtu hinnang

67 Teises väites seab apellant sisuliselt kahtluse alla põhjendused, mille alusel Üldkohus lükkas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 150 tagasi argumendid, mille ta esitas komisjoni keeldumise kohta vähendada tema trahvisummat põhjusel, et tal oli rikkumises väike roll.

68 Selles küsimuses piisab, kui meenutada, et vastavalt ELTL artikli 256 lõike 1 teisele lõigule ja Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 58 esimesele lõigule saab edasi kaevata ainult õigusküsimustes. Sellest tulenevalt on Üldkohtul ainupädevus tuvastada ja hinnata olulisi fakte ning hinnata talle esitatud tõendeid. Faktide ja tõendite hindamine ei kujuta endast seega – välja arvatud nende moonutamise korral – õigusküsimust, mida Euroopa Kohus võib sellisena apellatsioonimenetluses kontrollida (vt eelkõige kohtumäärus, 11.6.2015, Faci *vs.* komisjon, C-291/14 P, ei avaldata, EU:C:2015:398, punkt 31 ja seal viidatud kohtupraktika, ning vt selle kohta kohtuotsus, 21.1.2016, Galp Energía España jt *vs.* komisjon, C-603/13 P, EU:C:2016:38, punkt 46 ja seal viidatud kohtupraktika). Moonutamine peab ilmselgelt nähtuma toimikumaterjalist, ilma et asjaolusid ja tõendeid oleks vaja uuesti hinnata (vt eelkõige kohtumäärus, 11.6.2015, Faci *vs.* komisjon, C-291/14 P, ei avaldata, EU:C:2015:398, punkt 32 ja seal viidatud kohtupraktika).

69 Käesolevas asjas soovitakse Üldkohtu poolt võrdse kohtlemise ja isikliku vastutuse põhimõtete rikkumise katte all tegelikult, et Euroopa Kohus hindaks apellatsioonkaebuse raames uuesti toimikumaterjale ja eelkõige seda, kas apellant osales etteheidetava tegevuse elluviimises aktiivselt, nagu Üldkohus tõdes vaidlustatud kohtuotsuse punktis 150.

70 Kuna apellant ei ole väitnud ega tõendanud, et asjaolusid või tõendeid on ilmselgelt moonutatud, on teine väide ilmselgelt vastuvõetamatu.

71 Kuna apellandi ühegi väitega ei saa nõustuda, tuleb apellatsioonkaebus tervikuna rahuldamata jätta.

Kohtukulud

72 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 184 lõikes 2 on ette nähtud, et kui apellatsioonkaebus on põhjendamatu, siis otsustab Euroopa Kohus kohtukulude jaotuse.

73 Vastavalt kodukorra artikli 138 lõikele 1, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonimenetluse suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna komisjon on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja apellant on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud temalt välja mõista.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (esimene koda) otsustab:

1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja Zucchetti Rubinetteria SpA-lt.

Allkirjad